

[Erik B. Smith]

personer på knap 6.000 mennesker ud af den gruppe på 180.000 siger noget om, hvor vanskeligt det er at være handicappet i dag.

Samtidig synes jeg, det er rimeligt at komme med nogle betragtninger om det, der er anført som kompensationsprincippet. I en situation, hvor det er nødvendigt med besparelser, i en situation, hvor det er nødvendigt at overveje alle offentlige udgifter, må det være rimeligt at inddrage en overvejelse, der går ud på, at de, der ligger et godt stykke over en almindelig arbejdsindtægt, heller ikke skal have sociale ydelser.

Der er ikke noget at sige til, at man i dette folketing og specielt fra partierne til højre i salen altid har kunnet stemme for ændringer og forbedringer i den sociale lovgivning i 1960'erne og 1970'erne, når princippet har været det, at hver gang man løftede det for de nederste grupper, har man løftet det tilsvarende for de øverste grupper. Dette princip er altså nu blevet knæsat. Kommer man over et vist indkomstniveau, er det altså ikke længere meningen, at man skal modtage sociale ydelser, i alt fald ikke i den givne økonomiske situation.

Der kom en påstand, som jeg mærkeligt nok ikke fik nogen eksempler på, og dem vil jeg benytte lejligheden til at efterlyse.

Hr. Brixtofte påstod, at man med de nye regler vil opleve eksempler på, at det ikke længere kan betale sig at arbejde, men i stedet modtage invalidepension. Et sådant eksempel så vi i fjernsynet, hvor det blev oplyst, at den pågældende havde en socialindkomst på 126.000 kr. Han havde en indkomst på 125.000 kr. inden. En formand for en af de store invalideorganisationer sagde, at nu kunne det ikke længere betale sig at arbejde. Den pågældende mistede 25 kr. om måneden i invaliditetsydelse, og så kan enhver jo gøre op med sig selv, om det skal være årsag til, at det ikke længere kan betale sig at arbejde.

Jeg vil slutte med at sige, at for mig at se har man blandt nogle af oppositionspartierne benyttet lejligheden til, ligesom tidligere under lovforslagenes behandling, at mistænkeliggøre vores motiver, og jeg mener, at det er uanstændigt over for de grupper, som vi nu har registreret, og som uberettiget bliver nervøse over disse virkninger. Jeg mener i øvrigt også, at det politisk er noget uhæderligt, når jeg tænker på, hvad vi i flertalsudtalelsen i betænkningen skrev om disse ændringer,

nemlig at vi vil følge udviklingen med opmærksomhed; og påstanden om, at det betyder, at vi f. eks. nu må opleve, at forældre må aflevere deres stærkt handicappede børn på institutionerne, afviste vi dengang, men vi sagde: skulle man finde sådanne eksempler, skal det naturligvis rettes. Det ved de, der er medlemmer af socialudvalget. Det ved for øvrigt også det meste af folketinget. Jeg mener ikke, det er en hæderlig politisk argumentation at skyde os den slags motiver i skoene.

Taanquist (S):

Jeg har ikke noget imod at være med til at forsvare den lovgivning, jeg selv har været med til at gennemføre, og jeg har ikke noget imod at tage ansvaret for det, der er lavet. Men det er jo ikke det, vi gør i denne tid. Vi forsvare ikke det, vi har lavet, men vi skal stå og forsvare de fordrejninger, som venstre, som hr. Brixtofte, som fru Nathalie Lind har gjort ved udlægningen af disse lovændringer, som vi har vedtaget.

Vi må konstatere, at disse forkerte udlægninger – jeg vil kalde dem fordrejninger – desværre har bredt sig ud i befolkningen og helt ind i de kommunale forvaltninger.

Jeg taler specielt om § 48, stk. 1, altså om de forældre, der i hjemmet forsørger et handicappet barn. Når man ser på de eksempler, der har været nævnt her fra talerstolen i dag: forældre, der passer et åndssvagt barn, forældre, der passer et spastisk barn osv. osv., så er det jo ikke dem, vi på nogen måde har været ude på at ramme med denne lovgivning.

Når fru Agnete Laustsen taler om, at alternativet bliver anbringelse på institution, vil jeg godt sige, at hvis fru Agnete Laustsen insinuerer, at det er tilsigtet, eller at disse lovændringer medfører, at der anbringes flere børn på institution, at forældre skulle vælge at anbringe deres børn på institution i stedet for at passe dem hjemme, er det uanstændigt. Det har aldrig nogen sinde været tilsigtet, og det vil heller ikke blive følgen. Det har vi hver for sig i forligspartierne argumenteret imod, i artikler, i læserbreve, i taler. Det har ikke mindst socialministeren landet over argumenteret imod. Socialministeren har gang på gang rettet disse misforståelser, men det er ikke blevet hørt. Så sent